

ΠΑΟΛΑ ΤΖΑΝΟΝΕΡ

Αυτό δεν είναι έρωτας

Μια ιστορία αγάπης για ένα κορίτσι που ακολουθεί πάντα
τους κανόνες και ένα αγόρι που δεν τους ακολουθεί καθόλου.

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αυτό δεν είναι έρωτας**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: L' Amore Complicato
Από τις Εκδόσεις DeA Planeta Libri, Μιλάνο 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Paola Zannoner
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© DeA Planeta Libri s.r.l., 2019
www.deaplanetalibri.it
All rights reserved.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Jonathan Knowles/Getty Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4386-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4387-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΠΑΟΛΑ ΤΖΑΝΟΝΕΡ

Αυτό
δεν είναι
έρωτας

Μετάφραση: Θεοδώρα Δαρβίρη

You live you learn
You love you learn
You cry you learn
You lose you learn
You bleed you learn
You scream you learn
You Learn, Alanis Morissette

ΑΝΑΓΚΑΙΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ιστορία αυτή έχει έναν πρόλογο, και είναι σημαντικός. Το αγόρι που γνώρισα ήταν καταπληκτικό. Δεν το λέω για να δικαιολογηθώ, ωστόσο ήταν ακριβώς ο τύπος που ονειρεύεσαι από μικρή και το πολύ πολύ να έχεις δει σε ταινίες ή τηλεοπτικές σειρές. Το ξέρω πως δε με πιστεύεις, πως ρουθουνίζεις αποδοκιμαστικά: *Υπερβολές!* σκέφτεσαι και είσαι έτοιμη να κλείσεις το βιβλίο απότομα και να το πετάξεις στον κάδο ανακύκλωσης. Περίμενε μια στιγμή.

Δε βρίσκομαι εδώ για να παίξω την έξυπνη, ούτε για να παραστήσω την αυθεντία, όπως κάνουν ένα σωρό μπλόγκερ και δημοσιογράφοι. Καταλαβαίνεις σε τι αναφέρομαι; Ίσως να είσαι από εκείνους που δεν τους διαβάζουν. Εγώ, όμως, ναι, πέφτω με τα μούτρα και διαβάζω μανιωδώς τα σχόλια. Έχω να σου πω ότι οι απαντήσεις δεν είναι πάντα οι κατάλληλες. Ο κόσμος γράφει ένα σωρό ενδιαφέροντα πράγματα, κομμάτια της ζωής του, και η μπλόγκερ ή η δημοσιογράφος-ψυχολόγος τούς συμβουλεύει να φροντίζουν τον εαυτό τους και να ταξιδεύουν, να αποκτήσουν ενδιαφέροντα, και ούτω καθεξής, λες και τα ενδιαφέροντα αυτά μπορούν να αντικαταστήσουν το αναντικατάστατο, δηλαδή τον έρωτα.

Αν είσαι από εκείνους που δε διαβάζουν τέτοια πράγματα, καλά κάνεις. Τα γράμματα όσων έχουν πληγωμένη καρδιά είναι όμορφα, οι απαντήσεις, όμως, είναι πάντα χαζές. Λοιπόν, φαντάσου πως αυτό είναι ένα ηλεκτρονικό μήνυμα που σου έχει στείλει η καλύτερή σου φίλη, η οποία δεν έχει το θάρρος να σου τηλεφωνήσει ούτε και να επικοινωνήσει μαζί σου μέσω του WhatsApp. Φαντάσου ότι σου εξομολογείται πως έχει χάσει το πιο όμορφο αγόρι του κόσμου. Γι' αυτό σε παρακαλώ να μη συνοφρυωθείς, ούτε να μου την πεις, όπως θα έκανε η ψυχαναλύτρια.

«Έλα τώρα, σε ποιον τα λες;» Είναι φορές που όλες νομίζουμε ότι έχουμε καπαρώσει τον καλύτερο του κόσμου, αλλά συμβιβάζομαστε με κάποιον μέτριο του οποίου τα ελαττώματα καταλήγουμε να αποδεχόμαστε περισσότερο από τα προτερήματά του. Και όχι μόνο αυτό, αλλά κάποια στιγμή μάς αρέσουν κιόλας τα ελαττώματά του, νομίζουμε πως αυτά ακριβώς κάνουν τον αγαπημένο μας να ξεχωρίζει, δηλαδή, τα αξιολάτρευτα ψεγάδια του.

Μας αρέσει τόσο πολύ η σκληρότητά του γιατί τη συγχέουμε με τον αυθορμητισμό, γελάμε με τα προσβλητικά του αστεία γιατί τα βρίσκουμε ξεκαρδιστικά, ενώ, αν δε μιλά και είναι μουντρωμένος, σκεφτόμαστε:

α) ότι κάναμε ή είπαμε κάτι που δεν έπρεπε: Από τότε που η Εύα έφαγε το απαγορευμένο μήλο, εμείς οι γυναίκες έχουμε την τάση να θεωρούμε πως φταίμε για όλα:

β) ότι σκέφτεται κάτι τρομερά στενόχωρο: Τότε προσπαθούμε να του φτιάξουμε τη διάθεση με μια συζήτηση που μοιάζει περισσότερο με μονόλογο παρά με διάλογο, κάτι στο οποίο είμαστε ιδιαίτερα ικανές γιατί είναι γνωστό ότι χρησιμοποιούμε το αριστερό ή το δεξιό μέρος του εγκεφάλου

λου (αυτή τη στιγμή μου διαφεύγει ποιο ακριβώς αλλά καταλαβαίνεις τι θέλω να πω)·

γ) έχει ανάγκη από έναν περισπασμό: Τον ρωτάμε αν θέλει να βγούμε να πάμε μια βόλτα, ίσως στο εμπορικό κέντρο· η αντίδρασή του στη πρότασή μας είναι συνήθως ένα επιδεικτικό στραβοκοίταγμα και η γκρινιάρική φράση: «Πά-λι;» Ακριβώς επειδή είναι λυπημένος δεν έχετε την καρδιά να του πείτε ότι είχατε πάει εκεί πριν από μια εβδομάδα, σαν να λέμε, πριν από χιλιάδες χρόνια, και πως χρειάζεστε επείγοντως ένα ροζ μανό·

δ) ότι θα πρέπει να του κάνουμε αγκαλίτσες του καημένου. Μα γιατί δείχνει τόσο θλιμμένος και μόνος ενώ υπάρχουν εσείς που τον λατρεύετε; Εσείς που, προσέξτε καλά, θυσιάζετε το μεσημέρι σας με έναν κατσούφη αντί να βγείτε με τις φίλες σας, οι οποίες αυτή τη στιγμή το διασκεδάζουν διαλέγοντας μανό κάθε λογής, πίνοντας ζεστές σοκολάτες με σαντιγί, βλέποντας σειρές στην τηλεόραση ή ακούγοντας ζωντανή μουσική, ίσως τραγούδια των Måneskin στο κατάστημα Feltrinelli, πάντα στο εμπορικό κέντρο.

Προσοχή, γιατί ό,τι σκέφτεστε, λέτε ή κάνετε είναι λάθος. Ο άλλος έχει μπουρλώσει για λόγους που σπάνια έχουν να κάνουν μ' εμάς και συχνότερα συνδέονται με τα ακόλουθα τραγικά και μη αναστρέψιμα γεγονότα.

α) Η αγαπημένη του ομάδα έχει χάσει και τέλος.

β) Είναι νευρικός γιατί είναι νευρικός και τέλος.

Καταλάβετε; Όλες μας οι προσπάθειες όχι μόνο είναι μάταιες, αλλά δεν αποκλείεται να έχουν το αντίθετο αποτέλεσμα. Είναι γνωστό πως όλες οι γυναίκες δεν προέρχονται τόσο από εκείνη την απερίσκεπτη που έφαγε το μήλο όσο από την κόρη της, την πρώτη νοσοκόμα της Γης.

Όπως και να 'χει, αργά ή γρήγορα, το πέπλο του Έρωτα σκίζεται και παύουμε πια να ξεκαρδιζόμαστε με τις ανόητες φάρσες και τις χιλιοειπωμένες εξυπνάδες. Ξαφνικά, το είδωλό μας μεταμορφώνεται σε μια εκνευριστική και γελοία μαϊμού, σε έναν ντροπιαστικό ρινόκερο που δεν μπορεί ούτε να κινηθεί με χάρη ούτε να χορέψει, για να μην αναφερόμαστε σε εκείνη τη μουσούδα ίδια με ενός μπουλντόγκ που κατεβάζει μέχρι το πάτωμα όταν χάνει η ηλίθια ομάδα του ένα παιχνίδι. Τότε θα τον ξαποστείλουμε νευριασμένες αν δοκιμάσει να μας πλησιάσει ζητώντας αγκαλιές, απλώνοντας τις χερούκλες του και τολμώντας να μας αποκαλέσει, ω τι φρίκη, «παπάκι μου».

Τότε θα ξεσπάσουμε: «Τι παπάκι και κουραφέξαλα, βρε κτήνος!»

Έτσι πηγαίνουν πάντα τα πράγματα, συμφωνείς;

Σχεδόν.

Σ' αυτό το «σχεδόν» εμπεριέχεται η ιστορία μου άρα και ο αναγκαίος πρόλογός μου.

Εντελώς απροσδόκητα, και παρά τη μικρή μου εμπειρία, γνώρισα έναν πραγματικό άγγελο. Πανέμορφο, και σε διαβεβαιώνω πως δεν υπερβάλλω. Όλες οι φίλες μου συγκλονίστηκαν, τους έπεσαν τα σαγόνια. Κάποια ρώτησε: «Πού τον πέτυχες;» Κάποια άλλη θέλησε να μάθει: «Πώς τον πέτυχες;» Δεν έκανα σχεδόν τίποτα, το ορκίζομαι: ένα βλέμμα, μερικά τηλεφωνήματα. Θαρρείς κι ήταν όλα προκαθορισμένα, όπως ένα σενάριο γραμμένο από αόρατο χέρι. Δε μου είχε ξανασυμβεί, και το σίγουρο είναι πως δεν πρόκειται να μου ξανασυμβεί. Από την πρώτη μας συνάντηση δεν κάναμε καμιά ιδιαίτερη προσπάθεια, ούτε εγώ ούτε εκείνος. Σαν να είχαμε τραβήξει έναν λαχνό που όριζε πως εμείς οι

δύο θα γινόμασταν ζευγάρι, πως όλα ήταν προαποφασισμένα, έτσι απλά.

Ξέρω πως ακόμη δε με πιστεύεις, νομίζεις πως τα έχω βγάλει όλα από το μυαλό μου. Μα δεν είναι μυθιστόρημα τούτο δω; Νιώθω πως ξαναρίχνεις μια ματιά στο εξώφυλλο για να σιγουρευτείς. Ναι, μυθιστόρημα είναι, άρα φανταστικό. Περίμενε πριν κρίνεις το συγκεκριμένο βιβλίο ως άλλη μια ανόητη ιστορία γραμμένη από κάποια που διηγείται την ψευτοδραματική ρομαντική περιπέτειά της ως Ασχημόπαπο που καταλήγει να τα φτιάχνει με τον αρχηγό επιτυχημένου συγκροτήματος. Όχι, όχι, δεν κατάλαβες καλά. Δεν υπήρξε κανένα είδος επιτυχίας στην περίπτωσή μου. Περίμενε ακόμη λίγο, ξέρω ότι σκέφτεσαι: *Έλα τώρα, είναι προφανές, σε παράτησε για την Κιάρα Φεράνι. Καμία σχέση.*

Δε θα το πιστέψεις· κινδύνευσε η ίδια μου η ζωή.

ΚΑΝΟΝΑΣ #1

ΕΜΠΙΣΤΕΥΣΟΥ ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΣΟΥ

Εύκολο να το λες, δύσκολο να το εφαρμόζεις. Τι είναι το ένστικτο; Το έχει ακόμη κι ένα κορίτσι της πόλης όπως είμαι εγώ; Κοίτα, σε ορισμένα ζητήματα, ναι. Θεωρώ πως είναι σαν να βρίσκεσαι πάντα σε επιφυλακή. Ένα είδος ραντάρ που σου επιτρέπει να ξεφορτώνεσαι τους ενοχλητικούς, για παράδειγμα, όσους επιχειρούν να σε προσεγγίσουν στον δρόμο (εξαιρετικά σπάνιο φαινόμενο, δεδομένου ότι το ποσοστό επιτυχίας είναι γύρω στο 1 τοις εκατό ή, μάλλον, τοις χιλίοις) ή σε μια παμπ, όπου είναι πιο συνηθισμένο και εύκολο να σε πλησιάσει κάποιος, αλλά δεν είναι δεδομένο ότι το συγκεκριμένο άτομο θα είναι και του γούστου σου. Το ένστικτο ίσως είναι αυτό που πολλοί εννοούν μιλώντας για «έκτη αίσθηση» ή για «προαίσθημα» και γεννά αυτομάτως τη συμπάθεια ή την αντιπάθεια. Η Σάρα, μια από τις καλύτερες φίλες μου, το περιγράφει ως εξής: «Αν δεν έχω προαίσθημα για κάποιον, τότε δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Δε με αγγίζει καν».

Και εντάξει, ας πούμε ότι η Σάρα με το βελούδινο δέρμα, τους σμιλευμένους μυς στα χέρια και τα πόδια και την επίπεδη κοιλιά –την τυχερούλα!– εύκολα νιώθει τι την αγγίζει και τι όχι. Μόνο που χρειάζεται και ένα είδος προπόνησης για να σημάνει συναγερμός. Μεταξύ άλλων, το βλέπεις αμέσως στην έκφραση της Σάρα: Αν της αρέσει κάτι, είναι όλο χαμόγελα. Αν, όμως, έχει προαίσθημα πως κάτι δεν πάει καλά, τότε καρφώνει το καχύποπτο βλέμμα της επάνω σου και σου χαρίζει ένα ψυχρό χαμόγελο που παγώνει και ολόκληρο στρατιωτικό τάγμα.

Τι να πω; Τι τυχερή που είναι; Καθόλου. Η Ιρίνα, μια άλλη φίλη μου, σχολιάζει επικριτικά πως η Σάρα υπερβάλει, και όχι απλώς υπερβάλλει, αλλά κάνει και λάθος: «Δεν υπάρχει λιγότερο αξιόπιστο σύστημα από την πρώτη εντύπωση. Κάποιες φορές μάλιστα έτσι χάνεις το τρένο εντελώς».

«Από ποια άποψη;» τη ρωτώ.

«Από τη μια πλευρά, ακολουθείς συγκεκριμένες προκαταλήψεις που έχεις και, από την άλλη, λειτουργεί ως καθρέφτης. Φαντάσου ποιο θα είναι το αποτέλεσμα αν του ρίξεις βλέμμα δολοφονικό».

Είδες ανάλυση; Ούτε σε στήλη για ερωτικά ζητήματα τέτοιο πράγμα. Η Ιρίνα είναι ήδη έτοιμη για πτυχίο σε συναισθηματικά θέματα.

«Τι εννοείς όταν λες ότι λειτουργεί ως καθρέφτης;» προσπαθώ να εμβαθύνω.

«Να σου εξηγήσω. Το πρόσωπο του άλλου μπορεί να γίνει ο καθρέφτης των δικών σου φόβων και των δικών σου ιδεών, πριν τον γνωρίσεις καλύτερα».

«Άκου να δεις!» Κοιτάζω την Ιρίνα όλο θαυμασμό. «Και πού το έμαθες αυτό; Θέλω να πω, σοφή κουβέντα!»

Η Ιρίνα ανασηκώνει τους ώμους. «Ε, σε κάποια θέματα βοηθά η ψυχοθεραπεία, εδώ που τα λέμε».

Γνέφω αμήχανα. Λυπάμαι που η Ιρίνα πρέπει να βλέπει ψυχολόγο για τα προβλήματα που της δημιούργησε το διαζύγιο των γονιών της. Μεταξύ άλλων, θυμάμαι ότι, όταν είχε ανακοινώσει τις συνεδρίες της με την ειδική, δεν έδειχνε καθόλου χαρούμενη. «Είμαι τρελή», είχε σχολιάσει βλοσυρή. Έπειτα από ένα δυο μήνες είχε ήδη αλλάξει η έκφρασή της και δήλωνε κατηγορηματικά: «Οι γονείς μου είναι τρελοί». Από αυτό είχα καταλάβει πως η θεραπεία πήγαινε καλά γιατί πάντα πίστευα ότι η μητέρα της Ιρίνα ήταν τρελή, κι ας μη μου το είχε πει ψυχολόγος.

Όπως και να 'χει, το ένστικτο δε φαίνεται να ταυτίζεται με την πρώτη εντύπωση, η οποία πρέπει όντως να είναι λανθασμένη. Όταν, όμως, βρίσκεσαι πρόσωπο με πρόσωπο με κάποιον, δεν το πολυσκέφτεσαι, απλώς φέρεσαι όπως σου έρχεται φυσικά. Στη δική μου περίπτωση, μου έρχεται φυσικά μια συμπεριφορά που πολλοί συγχέουν με την ντροπή ή την αμηχανία. Κάνουν λάθος· δεν είμαι καθόλου ντροπαλή, τουλάχιστον έτσι πιστεύω. Δε βιώνω τα συναισθήματα των ντροπαλών, δεν κοκκινίζω, δε χτυπά η καρδιά μου σαν τρελή, δεν τραυλίζω. Είχα την τύχη να μεγαλώσω σε ένα σπίτι όπου όλοι είναι πολύ χαλαροί, και ίσως με έχει βοηθήσει το γεγονός ότι έχω μικρότερα αδέρφια. Οι δικοί μου δε μου φόρτωσαν ποτέ τόνους άγχους πιέζοντάς με να γίνω βασίλισσα σε διαγωνισμούς ή κάτι τέτοιο. Το αντίθετο. «Κάνε ό,τι σου αρέσει», μου έλεγαν πάντα κι έτσι, από μικρό κοριτσάκι, δοκιμάστηκα σε διάφορα αθλήματα και καλλιτεχνικές δραστηριότητες χωρίς ποτέ κανείς να με αναγκάσει να φέρω στο σπίτι βραβεία ή χρυσά μετάλλια.

Τυχαίνει, όμως, όλες οι λογικές εξηγήσεις και οι φαντασιώσεις, όλες οι υποθέσεις και οι αμφιβολίες να διαλύονται μεμιάς όταν ξαφνικά γνωρίζεις κάποιον και, συχνά, μέσα σε λίγα λεπτά, αναγκάζεσαι να διακινδυνεύσεις την αξιοπιστία σου και να εξετάσεις τον άλλον: ενστικτωδώς; Έτσι συμβαίνει μ' εμένα, που δεν ξέρω τίποτα για το περίφημο ένστικτο.

Πηγαίνω στην πισίνα με τη Σάρα, που με έφερε κοντά με την κολύμβηση.

Πριν να επιχειρηματολογήσει υπέρ του αθλήματός της, εγώ κατασκήνωνα στο γυμναστήριο μια δυο φορές την εβδομάδα και τάχα μου «έπαιζα βόλεϊ». Επειδή, όμως, δεν ήμουν καλή, με το που τελείωνε η προθέρμανση, περνούσα την περισσότερη ώρα στον πάγκο και παρακολουθούσα τις συναθλήτριές μου να καρφώνουν, να κάνουν τείχος και να πεδούν σαν καγκουρό. Και όταν ο προπονητής έπρεπε να μας βάλει όλες να παίζουμε, με τη σειρά, κατάφερα κι εγώ να περάσω λίγα λεπτά στο γήπεδο. Είχα βαρεθεί. Έτσι, όταν η Σάρα μού πρότεινε την πισίνα, μου φάνηκε εξαιρετικός τρόπος να ξεφύγω από την περιθωριοποίηση.

«Δες πώς είναι, δοκίμασε», μου είπε η μαμά, με το συνηθισμένο αφηρημένο ύφος της.

Ξέρω από μόνη μου ότι μου επιτρέπουν τα πάντα στον βαθμό που δεν κοστίζουν πολύ, αντιθέτως, καλύτερα να μην επιβαρύνονται στο ελάχιστο τα πενιχρά οικονομικά της οικογένειας που μας αναγκάζουν να δανειζόμαστε και να παίρνουμε σε δόσεις ακόμη και μια απλή τοστιέρα. Η δημοτική πισίνα φάνταζε τέλεια και οι οικονομίες μου μου επέτρε-

παν να αγοράσω τον εξοπλισμό: μπουρνούζι, παντόφλες και όλη την υπόλοιπη στολή τα είχα ήδη, μου έλειπε μόνο η υποβρύχια μάσκα. Δεν ήξερα, βέβαια, πως μια πάρα πολύ απλή πλαστική μάσκα θα κόστιζε όσο ένα ζευγάρι παπούτσια! Στο κατάστημα αθλητικών ειδών υπήρχε ένα ράφι με ένα σωρό διαφορετικά μοντέλα, από τα πιο απλά γυαλιά κολύμβησης ως τις πιο υπερτιμημένες υποβρύχιες μάσκες, κι ας ήταν από φθηνό υλικό. Στο τέλος, επέλεξα γυαλιά που σε κάνουν να μοιάζεις με βάτραχο, κυρίως πάνω από το σκουφάκι που σου πιέζει το κρανίο και το μεταμορφώνει σε αυγό.

Από το πρώτο κολύμπι κατάλαβα πως το νερό είναι το στοιχείο μου και απόρησα που τόσο καιρό δεν το είχα καταλάβει, κι ας περνούσα πάντα τις διακοπές μου κυρίως στη θάλασσα. Ωστόσο, άλλο η κυματοειδής κίνηση και το βαθυγάλανο νερό της θάλασσας και άλλο πράγμα η ασάλευτη επιφάνεια της πισίνας και ο γαλάζιος ουρανός από πάνω, όπως μου εξήγησε η Σάρα. Κι ενώ χάνεσαι στην απεραντοσύνη της θάλασσας, που είναι διαρκώς σε κίνηση και μπορεί να αλλάξει από τη μια στιγμή στην άλλη, την πισίνα την ελέγχει εσύ και γλιστράς με ταχύτητα στην επιφάνειά της, όπως η λεπίδα στο μετάξι. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η Σάρα κάνει ακριβώς αυτό αφού από μικρή κολυμπά με ασύλληπτη ταχύτητα και, μόλις βουτήξει στην πισίνα, εξαφανίζεται στα βάθη της και αναδύεται ξανά στο κέντρο της, σαν γατόψαρο. Όταν κολυμπά στη διπλανή διαδρομή, βιώνω κάτι σαν απειλή: ενώ καλύπτω την απόσταση με κανονικές απλωτές, σε ρυθμό σταθερό αλλά όχι υπερβολικό, εκείνη με προσπερνά ταχύτατα, αόρατη, αθόρυβη, σαν καρχαρία που παραμονεύει.

Η Σάρα προπονείται για τα διακόσια και τα τετρακόσια μέτρα, ενώ εγώ, που δεν είναι πολύ καιρός που έχω ξεκινή-

σει ούτε διαθέτω τη μυϊκή της διάπλαση, πάω για τα χίλια πεντακόσια. Επίσης, ανήκει στη δημοτική ομάδα και συμμετέχει σε περιφερειακούς αγώνες. Στην πραγματικότητα, το κολύμπι της όταν είμαστε μαζί είναι κάτι σαν χαλάρωση για εκείνη, σε σύγκριση με τις αγωνιστικές προπονήσεις της, που μοιάζουν σαν σειρά από φρικτά βασανιστήρια: Κολύμπι με βάρη, με τα πόδια δεμένα, με τα χέρια σε τραπέζι, ή σηκώνοντας μια καρτέλα πάνω από την επιφάνεια του νερού. Αποτέλεσμα: πελώριες πλάτες που θα ήθελα να έχω κι εγώ, χέρια και πόδια όλο μυς, και κοιλιά επίπεδη, ή μάλλον, σμιλευμένη προς τα μέσα, πάνω στην οποία κάθεται άνετα ένα τατουάζ σε σχήμα φιδιού που ξετυλίγεται γύρω από τον αφαλό της. Θαυμάζω τα πάντα στη Σάρα, ή σχεδόν τα πάντα. Όσο γι' αυτήν, υπάρχει τουλάχιστον ένα πράγμα που θαυμάζει σ' εμένα σαν τρελή. Τα απαλά, πυκνά και σκούρα μαλλιά μου, που δεν έχει καταστρέψει το χλώριο το οποίο έχει ξηράνει, κατασρώσει και ξεθωριάσει τα δικά της, παρά την έντονη λιακάδα και την εντατική χρήση μους και ειδικών κεριών. Για να μην καταστραφούν εντελώς, δεν τα στεγνώνει ποτέ με πιστολάκι, ακόμη κι αν η εξωτερική θερμοκρασία είναι δύο βαθμοί Κελσίου.

Έτσι βγαίνουμε από την πισίνα, εκείνη με τα μουσκεμένα της μαλλιά και κάποιες τούφες κολλημένες στο μέτωπό της, εγώ με τη λαμπερή χαίτη μου που αναδίδει ατμό, και πέφτουμε πάνω σε δύο αγόρια που ήταν γερμένα στον πάγκο του κέντρου εξυπηρέτησης.

Το πρόσωπο της Σάρα φωτίζεται και αναφωνεί: «Να τοι!»

«Ποιοι;» ρωτάω εγώ, αγνοώντας πως η φίλη μου είχε κανονίσει ραντεβού με το αγόρι της. Το καινούργιο αγόρι, γιατί ο προηγούμενος είχε εκκαθαριστεί έπειτα από λίγους μήνες

σχέσης. Στην αρχή, η Σάρα ήταν κατενθουσιασμένη, πολύ γρήγορα, όμως, πάγωσε σαν θερμόμετρο που από τους τροπικούς τηλεμεταφέρθηκε στον Βόρειο Πόλο.

«Τζανλούκα, αγάπη μου!» τσιριρίζει η Σάρα, και πέφτει στην αγκαλιά του τύπου που είναι χωμένος σε ένα χοντρό αντιανεμικό μπουφάν από το οποίο ξεπροβάλλει ένα σχεδόν εντελώς ξυρισμένο κεφάλι.

Εγώ και το άλλο παιδί, οι δύο συνοδοί, δηλαδή, στεκόμαστε, τους κοιτάμε και ανταλλάσσουμε παρατεταμένα βλέμματα.

Μπορεί μια τέτοια στιγμή να προκαλεί αμηχανία, αλλά εγώ δεν το βλέπω έτσι. Έχω συνηθίσει την ευφορία της Σάρα, το γεγονός ότι αποκαλεί «αγάπη μου» όλα της τα αγόρια (είχε ξεκινήσει από την έκτη δημοτικού, όταν είπε το πρώτο της «αγάπη μου» σε έναν τύπο με ξανθό τσουλούφι και φανταχτερά σιδεράκια), καθώς και τις σαχλαμάρες της σε δημόσιο χώρο. Γι' αυτό στέκομαι με τα χέρια στις τσέπες, περιμένοντας να τελειώσουν με τις αγκαλιές. Το άλλο αγόρι, ωστόσο, που, όπως κι εγώ, έπαιζε τον ρόλο του «φαναριού», σπάει τον πάγο: «Αφού δε μας σύστησαν, ας το κάνουμε μόνοι μας».

«Κατερίνα. Γεια», απαντώ και του σφίγγω το χέρι. Έτσι μου δίνεται η ευκαιρία να τον κοιτάξω καλύτερα. Είναι καστανός, με σκούρα μάτια, κι ένα χαμόγελο πολύ ζεστό που φωτίζει το πρόσωπό του. Που να πάρει, είναι κούκλος.

Σηκώνω το σαγόνι, χαλαρώνω τον λαιμό και ξαφνικά έχω την αίσθηση ότι στέκομαι μπροστά σε φωτιά: μισοκλείνω κάπως τα μάτια και χαμογελώ καθώς ξαναβάζω το χέρι στην τσέπη. Δε μου έχει ξανασυμβεί να χαιρετήσω κάποιον με χειραψία. Συνήθως, ανταλλάσσουμε έναν χαιρετισμό από απόσταση, το πολύ πολύ να σηκώσουμε το χέρι σε ένα εί-

δος νεύματος. Φαντάζει λίγο επίσημο, επαγγελματικό, αν και ίσως ο Μάρκο να φέρθηκε σωστά: τουλάχιστον ξεφορτωθήκαμε την αίσθηση ότι είμαστε δύο δυσκίνητα τερατόκια. Οι φίλοι μας επιτέλους ξεκολλάνε, και το αγόρι σχολιάζει ζαλισμένο: «Συγγνώμη που σε παράτησα έτσι, Μάρκο, αλλά τούτη δω είναι σκέτη βδέλλα».

«Βδέλλα; Μα δεν ντρέπεσαι;» τσιρίζει η Σάρα και χτυπά στ' αστεία με τη γροθιά της το φουσκωτό αντιανεμικό του φίλου της. Η χαρά αναβλύζει από κάθε πόρο του σώματός της, η μύτη της είναι κόκκινη, τα μάτια της αστράφτουν, οι μπούκλες πέφτουν πάνω στα μάγουλά της και εμένα μου φαίνεται τρισμαρτωμένη. Αρχίζω να σκέφτομαι πως ίσως είναι καλύτερα που δε στεγνώνει τα μαλλιά γιατί έτσι μοιάζει με σειρήνα και όχι με τοικνόπαπια, όπως νιώθω εγώ τώρα.

«Κανένα πρόβλημα», απαντά ο Μάρκο, και μου ρίχνει ένα βλέμμα που ίσως είναι συνωμοτικό, αλλά δεν ξέρω πώς να το εκλάβω κι έτσι κατεβάζω τα μάτια σαστισμένη.

Βγαίνουμε και παίρνω βαθιά ανάσα για να φύγουν από τα πνευμόνια μου η υγρασία και η μυρωδιά από το χλώριο και το νερό, από τα αποσμητικά και τα σαμπουάν, από τον ατμό και το καθαριστικό αφαλάτωσης.

Ο ήλιος είναι κάπως χλωμός, και πριν ο Μάρκο φορέσει ένα ζευγάρι Ray Ban, προσέχω τη σπίθα στις ίριδες του: Τελικά δεν είναι σκούρα τα μάτια του; Και αρκεί μια ηλιαχτίδα για να ανοίξει το χρώμα τους, όπως ο βυθός της θάλασσας;

Ως τώρα απεχθανόμουν τους τύπους που κρύβονταν πίσω από γυαλιά ηλίου, κι ας είναι μάρκες ή και βίντατζ, όπως αυτά. Πρέπει να παραδεχτώ, όμως, πως στον συγκεκριμένο πάνε πολύ, και όχι μόνο αυτό, αλλά φαίνεται λες και είναι γεννημένος να φορά γυαλιά πιλότου Ray Ban.

«Τι ωραία που είναι τα γυαλιά σου», σχολιάζω σαν ελαφρόμυαλη. «Είναι ακριβώς το μοντέλο που θα ήθελα».

Το αγόρι γνέφει καταφατικά ικανοποιημένο. «Ναι, κι εγώ ωραία τα βρίσκω». Ύστερα προσθέτει, κάπως σεμνά: «Δώρο είναι».

Αποφεύγω να ρωτήσω από ποιον. Μια φωνούλα μέσα μου ψιθυρίζει με κακεντρέχεια: «Σίγουρα από την κοπέλα του». Και μου δείχνει την εικόνα μιας γυναίκας που ψάχνει πυρετωδώς στο διαδίκτυο και πληρώνει ένα εξωφρενικό ποσό για το επιθυμητό δώρο.

Και ο Μάρκο τι κάνει; Σαν να διάβασε τη σκέψη μου, διευκρινίζει: «Για τα γενέθλιά μου».

«Α, να τα εκατοστίσεις, λοιπόν, έστω και καθυστερημένα». Η φωνή μου βγαίνει υπερβολικά τονισμένη ενώ δε θέλω να ακούγεται ψεύτικη. «Και τα πόσα έκλεισες;» προσπαθώ να αστείευτώ.

«Στις 17 έγινα 18», αποκαλύπτει, τονίζοντας τους αριθμούς και γέροντας λίγο προς το μέρος μου.

«Μαγικό ακούγεται», λέω, συμφωνώντας με τον συλλογισμό του.

«Ας το ελπίσουμε. Για την ώρα, τα πράγματα δεν πάνε και τόσο καλά».

«Λυπάμαι», σχολιάζω, αλλά ανασηκώνει τους ώμους. Δεν ξέρω τι άλλο να προσθέσω, με αιφνιδίασε με αυτή την ξαφνική μισο-εξομολόγηση. Γυρίζω για να δω αν μας ακολουθούν η Σάρα με τον ξυρισμένο της. Με την άκρη του ματιού μου παρατηρώ πως έχουν σταματήσει, μόλις λίγα βήματα από την έξοδο, και είναι κολημένοι ο ένας πάνω στον άλλο σαν κληματαίδες.

«Θα δεις, μόλις ακουστεί ο θόρυβος της μηχανής, θα έρ-

θει», με προειδοποιεί ο Μάρκο, σκύβοντας για να ξεμπλοκάρει το τιμόνι μιας μηχανής με μυτερό σχήμα και χρώμα μεταλλικό γκρι, ίδια με ψαλίδι. Ως τώρα απεχθανόμουν τις μηχανές περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, κυρίως εκείνες που μοιάζουν με γιαπωνέζικα κινούμενα σχέδια, και πάντα πίστευα ότι τις χρησιμοποιούσαν κάτι αλαζόνες με εξαρτήσεις. Ωστόσο, όπως και με τα γυαλιά, μόλις ο Μάρκο την καβάλησε, σκέφτηκα ότι του ταιριάζει πολύ, ότι είναι τέλεια για τα μακριά του πόδια, για τα πελώρια χέρια του που τυλίγονται γύρω από τις χειρολαβές με αποφασιστικότητα, για να προκαλέσει εκείνο το μουγκρητό που πάντα θεωρούσα δυσάρεστο και επιθετικό, σπατάλη καυσίμων στον βωμό μιας ζωώδους ματαιοδοξίας.

Όπως είχε προβλέψει, ο φίλος του τρέχει προς τη μηχανή μετά το πρώτο μαρσάρισμα και φοράει το κράνος διαμαρτυρόμενος: «Μα γιατί βιάζεσαι τόσο;»

«Έχουμε ήδη αργήσει. Είχες πει μόνο πέντε λεπτά και εδώ κοντεύουμε να γεράσουμε», του απαντά ξερά. Μετά βάζει στο κεφάλι ένα εντελώς αλλόκοτο κράνος: έναν μαύρο σκούφο χωρίς μάσκα που του επιτρέπει να φορά τα γυαλιά του. Σε οποιονδήποτε άλλο θα φαινόταν χάλια, αλλά αυτόν τον κάνει να μοιάζει σαν έναν από εκείνους τους σταρ που ξετρελαίνουν τη μαμά, τον Μπραντ Πιτ ή κάποιον άλλο, μεγαλύτερο. Άραγε να με βοήθε βαρετή αφού τα πέντε λεπτά που του φάνηκαν χρόνια τα πέρασε μαζί μου;

Πάντως το ένστικτό μου μου ψιθυρίζει πως έχω μπροστά μου έναν τύπο αρκετά ματαιόδοξο, αν και δεν το θεωρώ φοβερό ελάττωμα. Το αντίθετο. Αν μη τι άλλο, δεν προσποιείται τον μετρίοφρονα και σίγουρα δεν είναι ο κλασικός αμήχανος τύπος που συναντώ πολύ συχνά. Αντιθέτως, όταν

αναφωνώ: «Αστείο που είναι το κράνος σου», του ξεφεύγει ένα γέλακι και σχολιάζει: «Αστείο; Το χρυσοπλήρωσα, ήταν του Αγκοστίνι!»

Αναρωτιέμαι τι να ήταν αυτός ο Αγκοστίνι (μήπως κάποιος στιλίστας με ειδικότητα τα αξεσουάρ μηχανών;) και επιφυλάσσομαι να το ψάξω αργότερα στο διαδίκτυο. Στο μεταξύ, ο Μάρκο είναι ήδη πολύ μακριά, κι έχει σηκώσει πίσω του ένα ελαφρό σύννεφο βενζίνης που με τυλίγει.

«Λοιπόν;» με ρωτά χωρίς περιστροφές η Σάρα, κοιτάζοντάς με επίμονα με τα χέρια σταυρωμένα.

Προσπαθώ να ξεγλιστρήσω με μια αθώα έκφραση: «Λοιπόν τι;»

«Πόσο κοινότοπο, με απογοητεύεις». Λύνει τα χέρια και τα αφήνει να πέσουν βαριά, με τρόπο μελοδραματικό, σαν να ζύγιζαν εκατό κιλά.

«Δεν ξέρω τι περιμένεις να σου πω. Τι ήταν αυτό; Παγίδα;»

Χώνει τα χέρια στις τσέπες, σηκώνει το πιγούνι και διαμαρτύρεται έντονα: «Παγίδα, λέει! Μα σοβαρά τώρα;»

«Δική σου ιδέα ήταν;» Έχω αρχίσει και καταλαβαίνω, ωστόσο προσπαθώ να δείξω ότι το είχα ήδη αντιληφθεί.

«Εννοείται. Ο Τζανλούκα μού είχε μιλήσει για αυτόν τον φίλο του, εγώ του είπα ότι μια συγκεκριμένη φίλη μου...»

Σηκώνω τις παλάμες για να τη σταματήσω. «Μια στιγμή, μια στιγμή. Πολύ αμφιβάλλω ότι εσύ μίλησες στον Τζανλούκα για μια φίλη σου κι εκείνος σκέφτηκε έναν φίλο του».

«Τι σημασία έχει;» ρωτά συνοφρυωμένη.

Πέτυχα διάνα. «Κατά την άποψή μου, μεγάλη. Ο τύπος ήρθε για να επιδειχθεί, να κάνει αίσθηση», υποθέτω, ακολουθώντας το ένστικτό μου ή τη διαίσθησή μου, αν και

δεν κατάλαβα ποτέ σε τι ακριβώς διαφέρουν αυτά τα δύο.

«Μα τι ξινή που είσαι!» απαντά η Σάρα χαχανίζοντας, και μου δίνει μία στο μπράτσο, με αποτέλεσμα παραλίγο να χάσω την ισορροπία μου. «Έτσι θα τους διώχνεις όλους!»

«Αφού δεν τους διώχνεις εσύ που φέρεσαι σαν φορτηγατζής, έχω κι εγώ ελπίδα, λατρεμένο μου ΧΤΑΠΟΔΙ!» και φέρνω το χέρι μου στο στόμα για να συγκρατήσω τα γέλια μου.

Μόνο που η Σάρα ξεκαρδίζεται κι αυτή και ρίχνει το κεφάλι μπροστά, μαζί με όλες της τις μπουκλες, που πάλλονται σαν εκατομμύρια χρυσαφένια φιδάκια που απελευθερώθηκαν με το γέλιο της. «Τον αντιπαθητικό! Άκου να με πει βδέλλα! Ενώ αυτός είναι που γραπώνεται επάνω μου σαν χταπόδι!»

Κλαίω από τα γέλια, αν και στην πραγματικότητα η κατάσταση δεν είναι καθόλου κωμική. Με τις φίλες, όμως, δεν υπάρχει επιλογή· όταν γυρίσει ο διακόπτης του γέλιου, δε σταματά με τίποτα.

«Τελικά σου αρέσει ή όχι;» με ρωτά κάποια στιγμή η Σάρα, προσπαθώντας να πάρει ανάσα.

«Ποιος; Ο Τζανλούκα;» δοκιμάζω να ξεφύγω πάλι.

«Δε μιλώ για τον Τζανλούκα», απαντά με βλέμμα πονηρό. «Για τον άλλο λέω, εκείνον με τα αλήτικα γυαλιά».

«Δεν είναι αλήτικα, είναι *βίντατζ*», διαμαρτύρομαι, και η φίλη μου γουρλώνει μάτια και ανοίγει το στόμα, ενώ με δείχνει με το δάχτυλό της: «Α! Βλέπεις! Σε τσάκωσα!»

Κουνάω το κεφάλι. «Μα σε παρακαλώ!»

«Τα γυαλιά *βίντατζ*», επαναλαμβάνει η Σάρα, σουφρώνοντας τα χείλη και σηκώνοντας τη μύτη, κι ύστερα αρχίζει πάλι να με προκαλεί: «Μα αφού έμοιαζε με βαποράκι!»

Στο σημείο αυτό προσέχω πολύ τι λέω: «Δε με ενδιαφέρει με τι έμοιαζε. Δύο δευτερόλεπτα του μίλησα, ξέρεις».

«Δύο δευτερόλεπτα, ε;» Η Σάρα συνεχίζει ακάθεκτη. Την ξέρω, δε θα σταματήσει αν δεν της δώσω την ικανοποίηση να με δει να παραδίνομαι. «Εσύ δεν έπαιρνες τα μάτια σου από πάνω από τον... μια στιγμή... μου διαφεύγει το όνομά του».

«Σου διαφεύγει γιατί δεν τον χαιρέτησες καν...»

Με διακόπτει με άλλο ένα επιφώνημα. «Ορίστε! Τώρα αρχίζεις τα τυπικά!»

Ω, Θεέ και Κύριε. Σηκώνω τα μάτια προς τον ουρανό, κι αφήνω τους ώμους μου να πέσουν: ό,τι κι αν πω θα το χρησιμοποιήσει εναντίον μου. «Φτάνει πια, Σάρα!» αναφωνώ κάπως εκνευρισμένη.

«Εντάξει!» Η φίλη μου χαμογελά χαρούμενη και με πιάνει αγκαζέ. «Ας τα αφήσουμε αυτά. Σου είπα τι μου διηγήθηκε η Τζούλια;»

Κατευθυνόμαστε προς τη στάση του λεωφορείου, φλυαρώντας για την Τζούλια που σκοπεύει να αλλάξει σχολείο γιατί κάθε μέρα κλαίει εξαιτίας μιας τύπισσας που τη μισεί και έχει στρέψει εναντίον της τη μισή τάξη. Είμαι σίγουρη ότι έχω αφήσει πίσω μου τη συζήτηση για τη συνάντηση με τον Μάρκο, όταν, με το που ανεβαίνουμε στο λεωφορείο, η Σάρα γυρίζει απότομα και, με προσποιητή αδιαφορία, με ρωτά: «Λοιπόν, πώς είπαμε ότι λένε τον φίλο του Τζανλούκα;»

«Δεν είπαμε!» Νιώθω το πρόσωπό μου να σφίγγεται. «Μάρκο τον λένε». Ποιος ξέρει γιατί, αλλά, όταν προφέρω το όνομά του, νιώθω ένα σκίρτημα στο ύψος του στομαχιού. Να φταίνε οι λακκούβες στον δρόμο που μου δημιουργούν αυτή την αίσθηση;

Μάρκο. Ένα όνομα συνηθισμένο, ένας τύπος με τον οποίο ανταλλάξαμε δυο τρεις λέξεις. Γλυκός, όπως εξομολογούμαι τελικά στη Σάρα, κι αμέσως οχυρώνομαι πίσω

από μια απαράδεκτη θεωρία: «Γλυκός, όπως τόσοι και τόσοι». Κι όμως, πόσα αγόρια κυκλοφορούν που είναι τόσο όμορφα; Με γυαλιά πιλότου και παλιού τύπου κράνος; Με λαμπερή ίριδα που σπιθίζει; Με αφοπλιστικό χαμόγελο, με χαλαρό και αμέριμνο ύφος; Πόσοι τέτοιοι υπάρχουν; Μα φυσικά ένα σωρό, στρατός ολόκληρος... Ναι, ένας στρατός αόρατος γιατί εγώ ως τώρα δεν είχα γνωρίσει κανέναν όμοιό του.

Όχι, τύποι σαν αυτόν στην πραγματικότητα υπάρχουν ελάχιστοι, κι εγώ έτυχε να γνωρίσω κάποιον που δεν του πολυάρεσε η συνάντησή μας. Σύμφωνα, είχε κάνει χάρη στον φίλο του και δεν περίμενε ότι θα ήμουν κι εγώ εκεί. Αν βέβαια πιστέψω την ιστορία της Σάρα, που με μαλώνει για την αχαριστία μου: φαίνεται πως μαζί με τον αγαπημένο της σκάρωσαν ένα ραντεβού στα γρήγορα έξω από το κολλυμβητήριο για να πέσω πάνω στον υπέροχο και μοναχικό φίλο του. Τελικά, πρόκειται για μια μοναδική ευκαιρία που μόνο μια ανόητη δε θα εκμεταλλευόταν.

«Τι πρέπει να κάνω, για πες».

«Να επικοινωνήσεις μαζί του», μου ψιθυρίζει πριν κατεβούμε από το λεωφορείο.

«Μα πώς; Έτσι, χωρίς λόγο; Δύο δευτερόλεπτα ήμασταν μαζί μόνο», προσπαθώ να αποκρούσω την εντολή που μου δίνει.

«Στ' αλήθεια είσαι πολύ παράξενη. Ποιο είναι το πρόβλημά σου;» ανταπαντά, χώνοντας όλο και πιο πολύ τη μύτη της στην υπόθεση. Διασχίζει την πόρτα με το κεφάλι στραμμένο προς το μέρος μου. «Τι το κακό έχει να του κάνεις ένα like;»

Έλα ντε. Πού είναι το κακό; Με το που φεύγει η Σάρα, ψάχνω το προφίλ του Μάρκο στο Instagram. Να τον ακο-

λουθήσω ή να μην τον ακολουθήσω; Να πατήσω «μου αρέσει» στην τελευταία φωτογραφία του ή να μην πατήσω; Το δικό μου προφίλ είναι ιδιωτικό, το δικό του, από την άλλη πλευρά, είναι ανοιχτό και, προφανώς, μπορεί να τον ακολουθεί όποιος θέλει. Έχει πάνω από δύο χιλιάδες ακολούθους, το μεγαλύτερο μέρος τους θα είναι σίγουρα κοπέλες. Στις τελευταίες φωτογραφίες εμφανίζεται με άλλα αγόρια, με τα χέρια υψωμένα, με μπουκάλια μπίρας στα χέρια, πελώρια σέλφι και χάσταγκ *#champions...* Πρωταθλητές σε τι;

Νιώθω ολοένα και πιο άβολα που κατασκοπεύω τη ζωή άγνωστων ανθρώπων. Παρ' όλα αυτά, συνεχίζω να τσεκάρω το προφίλ του και να το! Ένα κορίτσι εντυπωσιακό, από εκείνα με χαμόγελο για εξώφυλλο, με μαγιό και με ένα φοβερό σώμα για χάσταγκ. Μόνο που το χάσταγκ εδώ γράφει *#mylove* και άλλα τέτοια, όλα αυστηρά στην αγγλική γλώσσα. Μια τέτοια γυναίκα θα μπορούσε να είναι Βραζιλιάνα ή από τη χώρα που βγάζει συνέχεια Μις στα καλλιστεία, το Εκουαδόρ. Φτάνει, Κατερίνα! Σταματώ και κλείνω το Instagram χωρίς να πατήσω «μου αρέσει». Άφησα να με παρασύρει εκείνη η μπουλντόζα, η Σάρα. *Επικοινωνήσε μαζί του, πάτα «μου αρέσει», προχώρα το.* Για ποιον λόγο;

Ίσως γι' αυτό το θέμα να χρειαστεί κάποια στιγμή να κουβεντιάσω μαζί της, δηλαδή για το γεγονός ότι θα έπρεπε να υπάρχει μεγαλύτερος σεβασμός απέναντι στις φίλες της, και πιο συγκεκριμένα, σ' εμένα. Δεν είμαι καμιά μικρότερη αδελφή ή προστατευόμενη της: Συνομήλικες είμαστε, μαζί μεγαλώσαμε, απλώς έχουμε διαφορετικούς χαρακτήρες και μπορεί να συμφωνούμε ακριβώς γιατί είμαστε διαφορετικές. Εκείνη έχει ήδη κάνει σχέσεις με τέσσερα ή πέντε αγόρια, ούτε που θυμάμαι ακριβώς, κι αυτό γιατί, στο με-

ταξύ, υπήρξαν και οι «περαστικοί», με τους οποίους αντάλλασσε φιλάκια σε πάρτι.

Εγώ πάλι είχα δύο αγόρια και σίγουρα ήταν πολύ πιο αθώες σχέσεις σε σύγκριση με τις δικές της: τον Φεντερίκο στην έκτη δημοτικού, αλλά ήμασταν πολύ μικροί και δίναμε πολύ αγνά φιλιά, και τον Αντρέα, στη δεύτερα γυμνασίου, τον οποίο ευτυχώς χώρισα όταν έφυγα για διακοπές. Άλλο δεν κάναμε από το να τσακωνόμαστε για ένα σωρό χαζομάρες, ενώ, μόλις με έβλεπε, με έπνιγε στα χάρδια και τα φιλιά και δε με άφηνε λεπτό στην ησυχία μου. Ούτε δυο λέξεις δεν μπορούσαμε να ανταλλάξουμε, ούτε δυο βήματα δεν μπορούσαμε να κάνουμε· για τον Αντρέα «βλεπόμαστε» σήμαινε τριβόμαστε μεταξύ μας στο παγκάκι των κήπων και ότι μπορούσε να με πασπατεύει αδιάκοπα με τα αχόρταγα χέρια του.

Λαμβάνω μήνυμα με τη μορφή επαγγελματικής κάρτας: Μάρκο και ένας αριθμός τηλεφώνου. Έπειτα από δύο δευτερόλεπτα, να και το μήνυμα της Σάρα, θριαμβευτικό: **ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕ ΤΟΥ, ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ!**

ΤΙ ΠΑΕΙ ΝΑ ΠΕΙ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ; διαμαρτύρομαι πληκτρολογώντας με μανία στο WhatsApp.

ΓΙΑΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ.

ΣΟΥ ΜΙΛΗΣΕ;

ΜΟΥ ΤΟ ΕΙΠΕ Ο ΤΖΑΝΛΟΥ.

Μα γιατί; Ποιος είναι ο λόγος; γκρινιάζω από μέσα μου.

ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΣΟΥ ΤΟ ΕΙΠΕ Ο ΤΖ.;

ΚΑΤΕ, ΠΑΨΕ ΠΑ, γράφει με ύφος αυταρχικό. ΠΑΡΑΔΕΞΟΥ ΤΟ: ΤΟΥ ΑΡΕΣΕΣ.

ΠΟΙΟΥ;

ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙΣ; Ο ΤΖΑΝΛΟΥ ΛΕΕΙ ΠΩΣ ΠΕ-ΤΥΧΕΣ ΔΙΑΝΑ.

Μα πώς εκφράζονται αυτοί οι δύο; Παίζουμε ναυμαχία όπως τότε που ήμασταν μικρές; Διστάζω, βλέπω ότι η Σάρα πληκτρολογεί, έρχεται και η εξήγησή της: **ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΜΟΥ Η ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ, Ο ΤΖΑΝΛΟΥ ΜΟΥ ΕΓΡΑΨΕ. Ο ΜΑΡΚΟ ΕΡΙΞΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟ ΠΡΟΦΙΛ ΣΟΥ, ΝΟΜΙΖΩ ΣΟΥ ΕΣΤΕΙΛΕ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ. ΜΑ ΠΟΤΕ ΘΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙΣ ΝΑ ΑΝΟΙΞΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΣΟΥ; ΑΚΟΜΗ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΣΟΥ;**

Λίγο αντίθετοι ήταν πάντα, αλλά τώρα είμαι εγώ αυτή που δε θέλω να επιδειχθώ. Και δεν έχω και καμία διάθεση να απολογηθώ. Τα άτομα συχνά κρίνουν με βάση τα κλισέ, δεν πιστεύουν ότι απλώς δε σου αρέσει να επιδεικνύεσαι. Σε σταμπάρουν ως ντροπαλή ή ως σκλάβια των γονιών σου ή ως αντικοινωνική.

ΜΗ ΧΑΣΕΙΣ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ, με παρακαλεί η Σάρα, προσθέτοντας ένα εικονίδιο που κλείνει το μάτι. Λες και ο Μάρκο είναι κανένα φούτερ σε έκπτωση.

ΑΦΟΥ ΕΙΧΑΜΕ ΠΕΙ ΟΤΙ ΘΑ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥΣΕΣ.

ΕΣΥ ΤΟ ΕΙΧΕΣ ΠΕΙ.

ΚΑΤΕ, ΕΓΩ ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΟΥ ΒΡΩ ΑΥΤΟ ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ.

Είναι σαν να ακούω τον εκνευρισμό της Σάρα. Πώς είναι δυνατόν να κουράστηκε αφού είπε ότι ήταν πρωτοβουλία του Τζανλού; Δεν αντέχω πια, θέλω να κλείσω την εφαρμογή το ταχύτερο δυνατό. ΣΥΓΓΝΩΜΗ, ΣΑΡΑ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΥΓΩ, ΕΧΩ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΓΙΑ ΑΥΡΙΟ.

Δεν απαντά. Είναι έξω φρενών.

Πέφτω με τα μούτρα στη μελέτη του Τριακονταετούς Πολέμου, και για να αποσπαστεί η σκέψη μου από το δίλημμα του αν πρέπει να κάνω το περίφημο τηλεφώνημα ή όχι. Όταν

ξανασηκώνω κεφάλι από το βιβλίο, με τα μάτια μου να κάνουν πουλάκια από το πολύ διάβασμα, συνειδητοποιώ ότι η μητέρα μου με φωνάζει από την κουζίνα να πάω για φαγητό.

Έτσι, είμαι ακόμη στην κουζίνα και ετοιμάζω το πλυτήριο πιάτων όταν το smartphone μου αρχίζει να δονείται στον μηρό μου. Με ενοχλεί να ακούν οι υπόλοιποι στο σπίτι όταν μιλάω στο τηλέφωνο, γι' αυτό τρέχω αμέσως στο δωμάτιό μου και χώνω το χέρι στην τσέπη του τζιν. Στην οθόνη εμφανίζεται το όνομα ΜΑΡΚΟ και νιώθω την καρδιά να μου ανεβαίνει στον λαιμό. Δεν είναι τρόπος του λέγειν: ορκίζομαι πως πραγματικά ένιωσα την καρδιά μου να πηδά από το στέρνο και να χτυπά κάτω από τον λαιμό. Λέξη δε βγαίνει από το στόμα μου. Ευτυχώς, μιλά εκείνος πρώτος, ουρλιάζοντας από την άλλη άκρη της γραμμής: «Κατερίνα, γεια!»

Αγνώριστος. Και αμέσως συμπληρώνει: «Ο Τζανλούκα είμαι, σου μιλάω από το τηλέφωνο ενός φίλου μου που θα ήθελε να σε χαιρετήσει...»

«Γεια», ξεροκαταπίνω. Η καρδιά ξαναγύρισε στη θέση της, αλλά συνεχίζει να χτυπά δυνατά. Φαίνεται πως στην άλλη άκρη της γραμμής γίνεται ένα είδος συζήτησης, ίσως κι ένας μικρός τσακωμός, ώσπου μια απαλή φωνή αντικαθιστά την τσιριχτή του Τζανλούκα και λέει αργά: «Κατερίνα, γεια, ο Μάρκο είμαι. Συγγνώμη, ο φίλος μου είναι τρελός».

Απαντώ επιφυλακτικά: «Εντάξει». Κάθομαι στη μικρή πολυθρόνα μπροστά από το γραφείο και παρατηρώ τα ανοιχτά μου βιβλία.

Σαν να μπορούσε να δει το γεμάτο πράγματα τραπέζι μου, με ρωτά: «Ενοχλούμε;» Δεν ακούγονται πια τα γελάκια στο βάθος, όπως πριν από λίγα λεπτά.

«Όχι, δηλαδή, όχι ακριβώς». Σιωπώ και το ίδιο κάνει κι

εκείνος, έτσι νιώθω ότι πρέπει να γεμίσω το κοσμικό κενό που δημιουργείται μέσα σε δύο δευτερόλεπτα σιωπής στο τηλέφωνο. «Θέλω να πω, μόλις είχα αρχίσει πάλι να μελετώ για αύριο... έχω μια εργασία... για το μάθημα της ιστορίας. Αρκετά σημαντική».

«Είσαι καλή μαθήτρια φαντάζομαι».

Σαν να βλέπω το λαμπερό του χαμόγελο. Νιώθω αμήχανα: «Μπα, καλέ...» Έτοιμη είμαι να αρχίσω τη βαρετή συζήτηση περί απαιτητικού καθηγητή, αλλά σταματώ εγκαίρως: «Απλώς έχω μείνει λίγο πίσω».

«Όλοι πίσω μένουμε πάντα», απαντά. «Τότε, λοιπόν, θα σε αφήσω στο διάβασμά σου».

Είναι λίγο απογοητευμένος ο τόνος του; Δε θα το αφήσω έτσι και αμέσως λέω: «Χάρηκα με το τηλεφώνημά σου. Πραγματικά. Γιατί κι εγώ σκεφτόμουν να σου τηλεφωνήσω». Το παρατραβάω χωρίς λόγο. Καλύτερα να δάγκωνα τη γλώσσα μου.

Η φωνή του, όμως, προδίδει χαρά: «Σοβαρά; Ε, τότε, είχαμε κάτι σαν τηλεπάθεια».

Χαμογελώ. «Ναι, κάπως έτσι». Το μυαλό μου πηγαίνει στη σκευωρία του Τζανλού και της Σάρα.

«Θα σου έστελνα μήνυμα στο Instagram, αλλά δεν υπάρχει πρόσβαση. Ούτε στο Messenger, ούτε στο Facebook. Είσαι θωρακισμένη».

Γελάω. «Με το Facebook δεν έχω καμία σχέση».

«Άκου, το εκτιμώ αυτό. Είναι γεμάτο ματαιόδοξους, ιδίως τα κορίτσια. Εσύ δείχνεις διαφορετική». Έτσι όπως το είπε ακούστηκε σαν φοβερό κομπλιμέντο. Νιώθω μια γλυκιά ανατριχίλα.

«Εσύ, πάντως, ασχολείσαι πολύ με τα κοινωνικά δίκτυα,

σωστά;» ρωτώ και καταφέρνω να κρύψω τη σύντομη έρευνά μου στο προφίλ του.

«Όπως όλοι», ξεγλιστρά. «Μερικές φωτογραφίες, οι γνωστές χαζομάρες. Θα ξέρεις σίγουρα αυτόν που μίλησε για μάσκες, για το γεγονός ότι φοράμε από μια μάσκα».

Ναι, εγώ η μελετηρή. Δε μου αρέσει να παριστάνω το εξυπνοπούλι, δεν είμαστε στο σχολείο κιόλας. «Ο αρλεκίνος;» ρωτώ, και το γέλιο του ακούγεται ευγενικό αλλά ειλικρινές.

«Λοιπόν, τι θα έλεγες να συναντιόμασταν;» με ρωτά χωρίς περιστροφές.

«Εντάξει». Και προσθέτω, με μεγαλύτερη σιγουριά: «Ναι, θα μου άρεσε».

«Αποφεύγουμε τα κοινωνικά δίκτυα;» ρωτά, και τον ακούω να χαμογελά και πάλι.

«Όπωςδήποτε».

«Επομένως, είμαστε σύμφωνοι», καταλήγει πριν κλείσει το τηλέφωνο.

Πέφτω στο κρεβάτι και μόνο όταν σταματώ να στριφογυρίζω πάνω στο πάπλωμα από τη χαρά μου συνειδητοποιώ ότι δεν κλείσαμε κανένα ραντεβού.

Εντελώς απροσδόκητα, και παρά τη μικρή μου εμπειρία, γνώρισα έναν πραγματικό άγγελο. Πανέμορφο, σας διαβεβαιώνω πως δεν υπερβάλλω. Δεν έκανα σχεδόν τίποτα, το ορκίζομαι: ένα βλέμμα, μερικά τηλεφωνήματα. Θαρρείς κι ήταν όλα προκαθορισμένα, σαν σενάριο γραμμένο από αόρατο χέρι. Δε μου είχε ξανασυμβεί, και το σίγουρο είναι πως δεν πρόκειται να μου ξανασυμβεί.

Η ιστορία μου δεν είναι ένα ανόητο μελοδραματικό ρομάντζο όπου η πρωταγωνίστρια ξεκινά ως Ασχημόπαπο και καταλήγει να τα φτιάχνει με τον αρχηγό επιτυχημένου συγκροτήματος. Όχι, όχι, δεν καταλάβατε καλά. Δεν υπήρξε κανένα είδος επιτυχίας στην περίπτωση μου.

Δε θα το πιστέψετε· κινδύνευσε η ίδια μου η ζωή.

*Μια ιστορία που απευθύνεται σε κορίτσια και
μιλά για κορίτσια, γραμμένη από την αριστοτεχνική
πένα μιας πολυβραβευμένης συγγραφέως.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Από 13 ετών

ISBN: 978-618-01-4386-7

9 786180 143867

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26356